İstiridye
Orkestrası
Yavuz DEMİRKIRAN

İstiridye Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Işıltılı okyanusun derinliklerinde, güneş ışınlarının dalgalar üzerinde dans ettiği yerde, Opal adında genç bir istiridye yaşardı. Kabuğu soluk inci grisiydi, üzerinde yumuşak lavanta ve gül rengi kıvrımlar vardı; ince bir deniz camı boncuk dizisi bileklik gibi kabuğunun etrafına dolanmıştı. Opal müziği her şeyden çok severdi. Her gün balina şarkılarını ve şakırtı yapan karidesleri dinler, Okyanus Festivali'nde çalmayı hayal ederdi.

Opal'in enstrümanı kendi kabuğuydu. Minik bir çakıl taşıyla kabuğuna usulca vurduğunda, yumuşak ve sessiz bir tıngırtı çıkardı. Yunus davulları kadar yüksek ya da denizatı flütleri kadar parlak değildi. Ama Opal her gün pratik yapar, dalgalarda duyduğu ritimleri vururdu. 'Bazı müzikler sessizdir,' diye fısıldadı kendi kendine, 'ama yine de önemlidir.'

Bir sabah Opal, Büyükbaba Shellby'yi ziyaret etti. Kocaman, koyu mavi kabuğu soluk midye kabuğu lekeleriyle kaplıydı ve pirinç gözlükleri, sevecen, kırışık gözlerinin yanında eğri duruyordu. 'Büyükbaba,' dedi, 'festivalde çalmak istiyorum ama vuruşlarım çok yumuşak. Beni duyan olur mu?' Büyükbaba gülümsedi ve ona nazik bir ritim öğretti: tak-tak-tak, bir kalp atışı gibi.

Opal kalp atışı ritmini her yerde çalıştı. Kayalara, yosunlara ve kumlu zemine vurdu. Bir gün Pip adında neşeli bir keşiş yengeci yanından tıpır tıpır geçti. Sarmal kabuğu sıcak kahverengi ve krem çizgiliydi, boynunda minik bir yosun atkı dalgalanıyordu. 'Bu ses de ne?' diye sordu Pip, yuvarlak kehribar gözleri parlayarak. 'Bunu sevdim! Ben de eşlik edebilir miyim?'

Pip büyük kıskacıyla kabuğuna vurdu: bum-bum-bum! Bu, Opal'in tıngırtısından daha derin ve daha yüksekti. Birlikte ritimleri yeni bir desen oluşturdu: ting-ting-bum. 'Vay!' dedi Pip. 'Senin sessiz vuruşların benim yüksek vuruşlarımı daha da güzel yapıyor!' Her gün birlikte çalıştılar ve Opal umudunun daha da büyüyüp parladığını hissetti.

Vuruş yapan ikilinin haberi okyanusa yayıldı. Festivalin şefi, ahtapot Marina, onları dinlemeye geldi. Mercan kırmızısı derisi mor lekelerle ışıldıyordu ve boynundaki bir ipe asılı kabuk kolye sallanıyordu. Marina uzun kollarından ikisini kavuşturup kaşlarını çattı. 'Bir istiridye ve bir keşiş yengeci mi? Festival gerçek müzisyenler içindir,' dedi, altın gözleri şüpheyle bakarak.

Opal'in pembe manto fırfırı sarktı ama Pip onu cesaretlendirdi. 'Onu dinleme,' dedi. 'Senin müziğin özel!' Opal, Büyükbaba Shellby'nin sözlerini hatırladı: nazik yetenekler önemlidir. Pratik yapmayı sürdürdü; kendi sessiz tıngırtısıyla Pip'in bumunu birlikte vurdu. Ritim her gün daha güçlü ve daha güzel büyüdü, sanki yalnızca onların duyabildiği gizli bir şarkı gibi.

Bir öğleden sonra Sunny adında bir deniz salyangozu onların vuruşlarını duydu. Minik kabuğu tink-tink-tink diye ses çıkarıyordu. 'Kulağa eğlenceli geliyor!' dedi. 'Ben de katılabilir miyim?' Opal başını salladı ve kısa süre sonra üçü birlikte vuruyordu: ting-bum-tink. Daha çok canlı geldi: tak-tak sesi çıkaran bir tarak ve yumuşak bir güm sesi çıkaran bir midye. Farklı kabuk ritimleri birleşerek harika bir şeye dönüştü.

Ahtapot Marina yine yüzüp geçti. Bu kez dinlemek için durdu. Kabuk orkestrası, dalgalar gibi yuvarlanan, sessiz ve yüksek, hızlı ve yavaş bir melodi çalıyordu. 'Bu… fena değil,' diye itiraf etti Marina, altın gözleri büyüyerek. 'Aslında oldukça hoş.' Vantuzlarından birini bir kayaya vurarak ritme yumuşak bir pop-pop ekledi.

Opal'in yüzü ışıdı. Onun sessiz enstrümanı bütün şarkının kalbiydi. Ama Marina onları festivalde çalmaya davet ettiğinde Opal'in kabuğu titredi. 'Ya bütün okyanus bize gülerse?' diye fısıldadı Pip'e. 'Ya vuruşlarım çok yumuşaksa?' Pip büyük kıskacıyla onu sıktı. 'Yanında olacağız,' dedi. 'Ve senin yeteneğin parlamayı hak ediyor.'

Okyanus Festivali gecesi, deniz ışıldayan denizanası fenerleriyle aydınlanmıştı. Opal yosun perdesinin arkasından baktı. Seyirci çok kalabalıktı: balinalar, yunuslar ve her renkten balıklar. Minik siyah boncuk gözleri kocaman açıldı. 'Yapamam,' diye ciyakladı. Ama Büyükbaba Shellby oradaydı, gözlükleri parlıyordu. 'Sadece kalp atışını vur,' dedi usulca. 'Hepimiz dinliyoruz.'

Opal derin bir nefes aldı ve kabuğuna vurdu. Ting. Pip bum-bum-bum ile katıldı. Sunny tinkledi, tarak tak-tak yaptı ve midye güm güm vurdu. Sonra Marina kollarını kaldırdı ve bütün kabuk orkestrası birlikte çaldı. Melodi gelgit gibi yükselip alçaldı, yumuşak ve güçlü. Okyanus durdu, dinledi. Opal'in sessiz tıngırtısı hepsinin içinden geçti, bir inci ipliği gibi.

Son nota sönünce okyanus tezahüratlarla çınladı! Balinalar fıskiyeler püskürttü, yunuslar tıkladı ve denizatları kişnedi. Marina başını Opal'e eğdi. 'Nazik yeteneğin hepimize öncülük etti,' dedi. 'Senden şüphe etmekle hata yaptım.' Opal'in kabuğu mutlulukla parladı. Başarmıştı! Sessiz müziği bütün denizi doldurmuştu ve herkes duymuştu.

Festivalden sonra Opal öğretmen oldu. Diğer genç canlılara kabuklarına nasıl vuracaklarını ve kendi ritimlerini nasıl bulacaklarını gösterdi. 'Her kabuğun bir şarkısı vardır,' dedi onlara. 'Yumuşak ya da yüksek, hızlı ya da yavaş olabilir, ama önemlidir.' Pip yosun atkısını gururla taktı ve birlikte yeni bir kabuk orkestrası kurdular; çalmak isteyen her canlıyı buyur ettiler.

Büyükbaba Shellby kayasından izledi, pirinç gözlükleri parlıyordu. 'Bir yeteneğin olduğunu hep biliyordum,' dedi. Opal kabuğunu onunkine yasladı. 'Bana nazik yeteneklerin önemli olduğunu sen öğrettin,' dedi. 'Ve biraz cesaretlendirmeyle şaşırtıcı yeteneklerin parlayabileceğini.' Okyanus etraflarında mırıldandı, müzik ve sevgiyle dolu.

Ve böylece, derin ışıltılı okyanusta, kabuk orkestrası çalmaya devam ediyor. Opal hâlâ sessiz tıngırtısını vuruyor ve arkadaşları ritimlerini ekliyor. Melodileri herkese en küçük, en yumuşak sesin bile güzel bir şeye dönüşebileceğini hatırlatıyor. Tek gereken pratik, dostluk ve yeteneğinin parlamasına izin vermek için biraz cesaretlendirme.